

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔτος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀρνίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ ἄκατος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐξηκολούθει νὰ πλέη τὴν διώρυγα. (σελ. 117).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ
[Συνέχεια]

Α'

ΕΙΣ ΗΑΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΕΟΝΤΕΣ

Ἐνῷ ὁ Λουβοά, ὅστις εἶχεν ἀνάψει πυρκαϊάν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην διὰ ν' ἀποκτήσῃ πλείονα ἰσχύν καὶ ἀπασχολήσῃ τὸν

ἡγεμόνα του, εἰργάζετο μετὰ τῆς δραστηριότητος, ἣν εἶδομεν ὅπως καταστρέψῃ δι' ἐνὸς πραξικοπήματος τὴν Ὁμοσπονδίαν, ἣς ὁ Γουλιέλμος Γ' ἐκηρύχθη ἀρχηγός, ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἀρκενεῖτο ἡσύχως καὶ ἀνυπόπτως ἐξ Ἀγγλίας εἰς Ὀλλανδίαν, τὴν γενεθλίον του γῆν.

Ἡσύχως λέγοντες, δὲν λέγομεν ἴσως τ' ἀκριβῆ. Σφοδρὰ τρικυμία κατέλαβε τὸν στόλον του πρὸς τὰς ἀκτάς, ὃ δὲ ἡγεμὼν, ἀνυπομονῶν νὰ προσορμισθῆ, ἐρρίφθη μόνος σχεδὸν ἐντὸς λέμβου καὶ διεκινδύνευσε

μὲν μυριάκις ν' ἀπολεσθῆ ὁ Καῖσαρ καὶ ἡ τύχη του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπέβη εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ Γουλιέλμος εἶχε τότε ἡλικίαν τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους. Ἦτο ἀδύνατος τὴν κοῤῃσιν, ἀσθενικός, ἔβηχεν ἐνίοτε τόσοι σφοδρῶς, ὥστε κατέπιπτε λιπόθυμος καὶ τὸ σῶμα του ἐφαίνετο ζῶν, χάρις μόνον εἰς τὴν ἰσχυράν του θέλησιν, ὅπως ἡ μορφή του ἐφαίνετο ζῶσα διὰ μόνης τῆς λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὅταν ἡ ὠχρὰ ἐκείνη μορφή μὲ τὴν γρυπὴν ρίνα,

μέ τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη, μέ τὰς ἐξελχούσας ὀστέωδεις παρειάς ἐνεφανίζετο ἐν τῇ χαύνῃ ἡρεμία τοῦ βίου, ὁ διαβάτης ἔλεγεν: Ἴδου εἰς ἐπιθανάτος, ὅστις ἐξῆλθε νὰ ζεσταθῆ εἰς τὸν ἥλιον. Ὅτε ἡ αὐτῆ μορφή ἐνεφανίζετο εἰς τὸ μέσον τῆς συμπλοκῆς, περιστεφομένη ὑπὸ τοῦ πυρός καὶ τοῦ καπνοῦ, ὁ στρατιώτης ἀνεφώνει βλέπων τοὺς σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς του, τὰ φρικιῶντα χεῖλη του καὶ τὰς ἐρυθρὰς ἐκ τοῦ πυρετοῦ παρειάς του: Αὐτὸς εἶνε ἥρωϊς!

Ὁ μέγας αὐτὸς στρατηγός, ὁ πάντοτε ἡττηθεὶς παρὰ τῆς Γαλλίας, ἐστοίχισεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ εὐγενέστερόν της αἷμα καὶ πάντας τοὺς θησαυρούς της. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν αὐτός, ὁ βασιλεὺς δὲν θ' ἀπεκαλεῖτο ἴσως Λουδοβίκος ὁ Μέγας, θ' ἀπεκαλεῖτο ὅμως Λουδοβίκος ὁ Ἰσχυρός, ἢ Λουδοβίκος ὁ Εὐδαίμων. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ὀφείλει τὸν φοβερόν ἐκεῖνον ἐχθρόν. Ἡ ἀλαζονεία του συνήνητησε μίαν ἄλλην ἴσῃ καὶ ὁ ἀγὼν διήρκεσε τριάκοντα ἔτη.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς εὐδαιμονίας του, προέτεινεν ὡς σύζυγον εἰς τὸν νεαρόν πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης τὴν δεσποινίδα Βλοά, τὴν πρώτην θυγατέρα, ἣν ἔσχε μετὰ τῆς δεσποινίδος Λαβαλλιέρ. Ὁ Γουλιέλμος ἀπήντησεν ὅτι ἦτο υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Καρόλου Α', τουτέστι υἱὸς θυγατρὸς γνησίας βασιλέως, ἐγγονὸς τῆς γνησίας θυγατρὸς τοῦ ἐκλέκτορος τοῦ Βρανδεμβούργου, δηλαδὴ ἡγεμόνος βασιλεύοντος, καὶ ὅτι συνεπῶς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του οἱ πρίγκιπες συνειθίζον νὰ νυμφεύωνται πριγκιπίσσας γνησίας καὶ ὄχι νόθους.

Οὐδέποτε ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' συνεχώρησεν αὐτῷ τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν, ἦτο δὲ λογικὴ ἡ μνησικακία του, ἀφοῦ αὐτὸς εἶχε νυμφεύσει τὰς ἐκ μοιχείας θυγατέρας του μετὰ τοῦ ἀνεψιῦ του πρίγκιπος τοῦ Ὁρλεάνς καὶ τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ μεγάλου Κονδέ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας διὰ τοῦτο ὤμοσε κατὰ τοῦ πρίγκιπος τῆς Ὁράνζης μῖσος ἀσπονδόν, τὸ ὅποιον προσεπάθησεν ὁ τελευταῖος οὗτος ματαίως νὰ σβέσῃ διὰ μυρίων ἐνδείξεων φιλίας καὶ ὑποταγῆς. Εἶτα, ἀφοῦ πάντα τὰ μέσα μετεχειρίσθη πρὸς συμβιβασμὸν μετὰ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ ἀπέτυχεν,

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν· θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μ' ἐκτιμήσῃ καὶ πάλιν.

Καὶ ἐτήρησεν ἀπηνῶς τὸν λόγον του. Ὁ Γουλιέλμος, ἐκλεγείς στατχοῦδερ, ἦτο Πρόεδρος τῶν ἠνωμένων Ἐπαρχιῶν τῆς Ὁλλανδίας, ἐνυμφεύθη ἀντὶ νόθου, τὴν θυγατέρα τοῦ δουκῆ τῆς Ὁόκης, ὅστις ἐβασιλευσε κατόπιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάκωβος Β' καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος Β' ἐγένετο σύμμαχος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἕνεκα τῆς ὁμοδοξίας, ὁ Γουλιέλμος ἐπωφελήθη τοῦ μίσους, ὅπερ ἡ διαμαρτυρομένη Ἀγγλία συνέλαβε κατὰ τοῦ παπικοῦ βασιλέως αὐτῆς. Ἐβοήθησε τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ ἐκθρονίσωσι τὸν πενθερόν του, εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἦτο ἐγγονὸς Καρόλου τοῦ Α', ἡ δὲ σύζυγός του ἦτο θυγάτηρ

τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως, ὁ Γουλιέλμος εἶχε τὰ προσόντα νὰ διεκδικήσῃ ἐπὶ διπλῷ δικαίωματι τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας. Τὸ κατάρθρωσε διὰ τῶν ἐπιτηδείων αὐτοῦ διαπραγματεύσεων, ἐγένετο ἀξίος αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπισήμου νίκης ἣν κατήγαγε κατὰ τῶν παπιστῶν, ὑποστηριζομένων ὑπὸ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐν Βούνη μάχην καὶ καθεστῆς στερεῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου, στηριζομένου ἐπὶ τῆς Ὁλλανδίας, ἣν ἐζηκολούθει νὰ κυβερνᾷ μετὰ τὸν τίτλον τοῦ στατχοῦδερ, σύμμαχος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἰσπανίας, τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Σαβοΐας, μετὰ τὸν ἐν Αὐγούστη σύνδεσμον, ἡδυνήθη διαθρυπτόμενος νὰ θεωρῆ ἑαυτὸν εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἓνα τῶν σοβαροτέρων ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Λουδοβίκος, ὅστις ἐπέθυμει διακαῶς τὸν πόλεμον, ἐδέησε νὰ εὐχαριστηθῆ. Μεταξὺ τῶν δύο λεόντων, τῶν βρυχωμένων ἀλαζόνως καὶ φιλοδόξως καὶ ἐποσθαλιωμάτων τὴν αὐτὴν λείαν, δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ εἰρήνη εἰμὴ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκ τῶν δύο ὁ εἰς πέση νεκρὸς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἄλλου.

Κατὰ τὸν ὕπνον ἐνὸς τῶν λεόντων τούτων ὁ Λουδοβίκος ὠδήγησεν ἑκατοντακισχιλίους ἄνδρας ὑπὸ τὰ τεῖχη τοῦ Μόνς.

Ὁ Γουλιέλμος δὲν ἐπίστευσεν ὅτι οἱ Γάλλοι εἶχον στρατὸν ἕτοιμον, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν. Κατέλιπε τὸ Λονδίον, ἀφίων κατὰ τὸ σῆμα τὴν ἀντιβασιλείαν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐπανήρθε μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς προσφιλεῖς του ὀλλανδικὰς ἐπαρχίας, αἵτινες παρεσκευάζον αὐτῷ θριαμβευτικὴν ὑποδοχὴν, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἐζήτηε ἄλλο καὶ δὲν ἐπόθει ἐμὴ τὰ δάση τῆς Ὁράνζης ἐπαύλεώς του ἐν Λῶ καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀνημέρους ἀγριοχοίρους.

Ἡ Ὁλλανδία ἦτο διὰ τὸν Γουλιέλμον, ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας, οἶονε ἐξοχικὴ τις ἔπαυσις, ἐξ ἐκείνων, ἃς οἱ Ρωμαῖοι ἔκτιζον παρὰ τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης. Μετέβαινεν ἐκεῖ, ὅπως ἀναπαυθῆ, ὅπως ἐντροφήσῃ ἀκούων τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν· ἐκεῖ ἀνεύρισκεν ἰδέας θαλερὰς καὶ ἐνεδυναμοῦτο ὡσεὶ ἐντὸς λουτροῦ ὁ συνταγματικὸς ἡγεμὼν τῶν τριῶν ἠνωμένων βασιλείων εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν ἐπτὰ ἠνωμένων ἐπαρχιῶν.

Ἐκεῖθεν ἠὲ χαριστεῖτο ν' ἀπειλῆ καὶ νὰ προσβάλῃ τὴν Γαλλίαν· ἐκεῖ ἐξετυποῦντο οἱ λίβελλοι καὶ κατεσκευάζοντο τὰ πολιτικὰ προγράμματα. Ἐκεῖθεν οἱ μεταρρυθμισταί, οἱ διωχθέντες τόσῃ σκληρῶς καὶ τόσον ἀσυνέτως ἐκ Γαλλίας διὰ τοῦ ψηφίσματος τῆς Νάντης, ἀνταπέδιδον εἰς τὴν πατρίδα των κακὸν μὲν ὀλιγώτερον ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔπαθον, ἀλλὰ περισσύτερον ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐπιτρέπει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ὅσον καὶ ἂν εἶνε μεταρρυθμισμένη.

Ὁ Γουλιέλμος, ὅστις εὐχαρίστως ἐνέδιδεν εἰς πάσας τὰς οἰκειότητας τῶν προσφιλῶν του Ὁλλανδῶν δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς ἐν τούτοις νὰ καταφέρονται κατὰ

τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ὅσον αὐτοὶ ἐπεθύμουν. Τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἐμίσειον καὶ ἐφοβοῦντο οἱ Ὁλλανδοί, τὸν δὲ Λουδοβίκος ἐβδελύσσοντο. Ὁ Γουλιέλμος κατέλειπεν ἐλευθέρως εἰς τὴν κακολογίαν των τὸν Λουδοβίκον, ἀλλ' ἠλλάζε τὸ θέμα τῆς συνομιλίας, ὡσάκις αὐλικὸς τις ἀπεπειράτο κολακειᾶν τινὰ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Τὴν γενναϊότητα ταύτην ἄλλως τε ἐμίμειτο ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ὅστις οὐδέποτε προσέβαλλε τινὰ διὰ λόγων καὶ οὐτινος τὸ μῖσος οὐδέποτε κατήρχετο μέχρι ἐνοχλήσεως. Ἐὰν ἐζηκολούθει ν' ἀποκαλῆ τὸν νέον βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Κύριον πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης, ἐνῶ ἀπεκάλει τὸν Ἰάκωβον Β' ἀδελοφόρον, ἀφ' ἐτέρου ὅμως, ἀφοῦ παρείχον εἰς τὸν ἐκπτωτον τοῦτον ἡγεμόνα Αὐλὴν καὶ στρατοὺς καὶ ἑκατομύρια, τὰ πάντα τέλος, ἐνόσφ δὲν τῷ ἀπέδιδε τὸν θρόνον, ἐπλήρωνεν ἀκριβὰ τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλῆ αὐτὸν Μεγαλειότατον.

Κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος, ἐν τῇ μάχῃ τῆς Βούνης, σφαῖρα τηλεβόλου διήλθε ψύουσα μόλις τὸν ὄμον τοῦ βασιλέως, διεσπάρη δὲ ἡ φήμη ὅτι ἐφονεύθη. Ἐν Παρισίαις οἱ ἡλίθιοι εὐπιστοὶ ἔκαμαν φωταψίας, ἀνῆψαν χαρμσοῦνους πυρὰς καὶ ἔκαυσαν πολλὰ ἀνδρείκελα ξύλινα, τὰ ὅποια ἀπεκάλουν πρίγκιπας τῆς Ὁράνζης. Εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας ἐψάλησαν Δοξολογία.

Ἄλλ' ἐν Βερσαλλίαις ὁ βασιλεὺς δὲν συνεκινήθη. Δι' οὐδενὸς μειδιήματος, δι' οὐδεμιᾶς λέξεως ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν του. Ἡ φυσικὴ του δὲ αὐτῆ ἀξιόπρεπεια τὸν προσεφύλαξεν ἀπὸ τῆς λύπης καὶ τῆς διακωμωδηθείσεως, ἣν ὑπέστησαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ δεῖλοι ταραχοποιοί, ὅτε τὴν ἐπαύριον ἐγνώσθη ὅτι ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης ἦτο ὑγιέστατος.

Οὕτω λοιπὸν οἱ δύο ἐχθροὶ ὑπολήπτοντο καὶ ἐφείδοντο ἀλλήλων, ἀναμένοντες τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξολοθρεύσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ πόλεμος αὐτὸς τοιουτοτρόπως ἠῤῥαξαν ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῆ ἐκ τῶν ἀτομικῶν φιλοφρονήσεων.

Ἴδου διατὶ ἐπανευρίσκομεν τὸν Γουλιέλμον ὅπως οὖν σοβαρόν, σκυθρωπὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πατάγου τῆς χαρμονῆς, μεθ' ἧς ἡ πόλις τῆς Χάγης ἐπανηγύριζε τὴν ἀφίξιν τοῦ προσφιλοῦς της στατχοῦδερ. Ὁ Γουλιέλμος προὔτιμα νὰ εὐρίσκετο πλανώμενος εἰς τὰ δάση μετὰ τῆς ἀγέλης τῶν θηρευτικῶν κυνῶν του· ἀλλ' ἡ Χάγη, ἐορτασίμως κεκοσμημένη, εἶχεν ἀνεγείρει ἀψίδας, ἡ Χάγη ἀπέτεινε στίχους λατινικοὺς καὶ ὀλλανδικούς, συνθεθέντας πρὸς ἔπαινον τοῦ Γουλιέλμου καὶ ψόγον τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Ἡ Χάγη τέλος προσέφερεν εἰς τὸν στατχοῦδερ θέαμα ἐν τῷ θεάτρῳ, μετὰ τὸ ὅποιον παρετίθετο δεῖπνον.

Δὲν θὰ περιγράψωμεν τὸ δεῖπνον, τὸ προωρισμένον δι' Ἀγγλον βασιλέα καὶ παρεσκευασμένον ὑπὸ ὀλλανδικῆς μαγειρικῆς. Ἡ ἐπιχειρήσις θὰ ἦτο δυσχερὴς καὶ ἡ σκιά τοῦ Βατέλ, τοῦ δασήμου μαγείρου, θὰ παρωργίζετο. Θὰ κάμωμεν ὅμως λόγον περὶ τοῦ θεάματος, διότι ἀναμι-

γνύεται ὀπωσοῦν εἰς αὐτὸ καὶ ἡ Γαλλία.

Τὸ ἐν Χάγῃ ἀνάκτορον ἐγείρεται παρὰ λίμνην καλουμένην Ἰχθυοτροφεῖον. Τὰ παράθυρά του, ὅπως ἐν Βενετίᾳ, κατοπτρίζονται εἰς τὰ ὕδατα. Ἐπὶ τῶν ὑδάτων τούτων, εἰς ἀ νήχονται οἱ ὠραιότατοι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἰχθύων, εἶχεν ἀνεγερθῆ μετὰ σπουδῆς θεάτρον εἰκοσιτεσσάρων τετραγωνικῶν ποδῶν ἐκάστη πλευρὰ αὐτοῦ παρίστα ἐν βασιλείον, ἦτοι τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Σκωτίαν, τὴν Ἰρλανδίαν καὶ — ἅς τὸ ὁμολογήσωμεν — τὴν Γαλλίαν, χιμαϊρικὸν κτῆμα, ὅπερ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας ἐπιμένουσι νὰ ζωγραφίζωσιν ἐπὶ τοῦ οἰκοσῆμου των, μὴ δυνάμενοι νὰ περιλάβωσιν αὐτὸ εἰς τὸν χάρτην τοῦ Κράτους των.

Ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐθαύμαζε τὸ αὐτοσχέδιον ἐκεῖνο κτίριον καὶ ἐπεφῆμι διὰ κραυγῶν τὸν Γουλιέλμον καὶ τοὺς αὐλικούς του, τοποθετηθέντας ἀπέναντι τοῦ Ἰχθυοτροφείου ἐπὶ βραχίονος ἐπιστρωμένων δι' ὀλοσηρικοῦ, ἐθεάθησαν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐνῶμων τῆς λίμνης δύο ὑπερμεγέθεις λέοντες, ὁ ἀγγλικὸς καὶ ὁ ὀλλανδικὸς, οἵτινες ἐφάνοντο ὡσεὶ βαλόντες ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ὑπεράνω αὐτῶν, ἡ κάλλιον εἶπεῖν, μεταξὺ αὐτῶν, ἐφάνη ὁ ἥλιος, ἥλιος γιγάντιος ἐκ ξύλου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀνθρωπόμορφος καὶ τὴν ἔκφρασιν εὐήθης δίσκος ἔφερε κύκλον πεντηκοντάδα ἀκτίνων, ἅς οἱ φιλοπάτριδες ὀλλανδοὶ καλλιτέχνηι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπικαλύψωσι διὰ κεχρυσωμένου χαρτίου.

Ἐπὶ τῇ θέξ τοῦ ἡλίου οἱ θεαταὶ ἐξέφεραν ἀγρίας κραυγὰς ἀποδοκιμασίας, τὰς ὁποίας οἱ ἀνθρώποι ἔπρεπε ν' ἀφίουν εἰς μόναν τὰ θηριώδη τετράποδα, ὅταν εἶνε ἐξωρισμέναι.

Ὁ Γουλιέλμος, ἐφ' οὗ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενῶς προσηλωμένοι, ὡς νὰ ἠρώτων αὐτὸν ἐὰν ἐννοεῖ τὴν ἀλληγορίαν, ἔμεινεν ἀπαθῆς καὶ οὐδὲ ἐξεδήλου τὴν χαρὰν τῆς καρδίας του, ἦτις ἐσκίρτα ἐν τούτοις, ὅπως ὄλαι αἱ ἄλλαι ἐξ ὑπερηφανεῖας καὶ μένους ἐθνικοῦ.

Ἐπρόκειτο νὰ ἴδωσι τίς ἐκ τῶν δύο λεόντων, ὁ ἀγγλικὸς ἢ ὁ ὀλλανδικὸς θὰ κατεβρόχιζε τὸν ἥλιον. Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Χάγης αὐτὸ ἀνέμενον καὶ αὐτὸ ἤλθον νὰ ἴδωσιν εἰς τὸ θέαμα, οὐδεὶς δ' ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν ὁ φρονῶν ὅτι ὁ ἥλιος ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ τοὺς λέοντας. Καὶ ὅμως αὐτὸ συμβαίνει ἐνίστε ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι εὕρισκόμεθα ἐν θεάτρῳ, παρὰ τὸ Ἰχθυοτροφεῖον, ὅτι ὁ ἥλιος ἀπόλλυσιν ἐπαισθητῶς τὴν δυνάμιν του τόσο ἐγγὺς τοῦ ὕδατος καὶ ὅτι αἱ ἀκτίνες του εἶνε ἐκ ξύλου καὶ χάρτου ἐπιχρῆσου.

Οἱ λέοντες ἠνοιγον τὸν φάρυγγα ἀπειλητικῶς, ὁ δὲ ἥλιος περιέστρεψε τοὺς χονδρούς ἐλλειψοειδεῖς ὀφθαλμούς του· ὁ ἄγων ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ, οἱ δὲ μυκηθμοὶ τοῦ πλῆθους ἐδείκνυον ὅτι ἡ συγκίνησις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἀλλ' αἶφνης ὁ ἥλιος, περιστρεφόμενος ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀκτίνων του, ὡς τροχός, ἤρχισε νὰ ἐξακοντίζῃ ποταμούς

πυρὸς κατὰ τῶν λεόντων, χάρις εἰς μυρίους πυράλους φλογιζομένους ἀλληλοδιαδόχως.

Τὸ πλῆθος ἐτήρησε σιγὴν ἀμφίβολον, μὲ ὄλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ θεάματος. Ἐῦρισκεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε πάρα πολλὴν ζωηρότητα καὶ οἱ λέοντες ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλην ὑπομονὴν, πολλοὶ δὲ τῶν μᾶλλον ἐξημμένων ἤρχισαν νὰ κράζωσιν: Ρίψατε τὸν ἥλιον εἰς τὴν λίμνην!

Ἀλλὰ πῶς ἐξεδικήθησαν οἱ λέοντες! Ὁ ταλαίπωρος ἥλιος περιστρέφετο ἀκόμη ἐξακοντίζων τοὺς ἀσθενεῖς του σπινθήρας, ὅτε τὰ δύο τετράποδα φλογισθέντα καὶ αὐτὰ ἐπὶ τέλους, κατεκεραυνοβόλησαν αὐτὸν διὰ τόσων πυράλων, τόσην ἔριψαν κατ' αὐτοῦ βροχὴν σπινθήρων, τόσας βόμβας, ὥστε κατέπνιξαν τὸν ἀσῆμαντον αὐτοῦ κρότον διὰ τῶν βρυχηθῶν του, τὸ πῦρ του διὰ τῶν ἠρσιστείων των καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ κρυβῆ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰχθυοτροφείου, ὅπου ἐβυθίσθη κατησχυμένος.

Τότε βροχὴ ἀστέρων φωτεινῶν ἐφώτισε τὰς ὠχρὰς ὄψεις τῶν ἐκατοντακισχιλίων θεατῶν, οἵτινες ἐξέφερον ὠρυγὰς χαρὰς, ἱκανὰς νὰ καταρρίψωσι τὸ ἀνάκτορον καὶ νὰ κάταποντισθῆ καὶ αὐτὸ ὅπως ὁ ζυλινὸς ἥλιος εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰχθυοτροφείου.

Εἶτα πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αὐτίς ἀνεξήτησαν ἐπιδοκιμασίαν τινὰ ἢ εὐχαριστίαν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ Γουλιέλμου. Καὶ τῷ ὄντι, ὄλαι ἐκεῖναι αἱ φλόγες, ὁ καπνός, οἱ κρότοι, τὰ βροντώδη χειροκροτήματα, πᾶσα ἐκεῖνη ἢ ἐθνικὴ χαρὰ, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀφορμὴ, ἐπέδρασαν ὀπωσοῦν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Γουλιέλμος προσέκλινεν ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του καὶ τοὺς εὐχαριστήση εὐλικρινῶς· ὁ δαίμων τῆς ἀλαζονείας ἐβασίλευσεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ὁ Γουλιέλμος ἐμεδίασε φιλαρέσκως ἐπὶ τῇ ἀλληγορίᾳ τοῦ βυθισθέντος ἡλίου, αὐτὸς ὁ ἀνήμερος καὶ ἀκαμπτος, ὅστις ἀπεδίωκε τοὺς κόλκας λέγων:

— Ἀχρεῖοι! μ' ἐκλαμβάνετε διὰ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας;

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν, εἰς τῶν ἀξιοματικῶν τῆς Αὐλῆς του εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξ ὀλοσηρικοῦ θολίαν, ἐφ' ἣν ἐκάθητο ὁ βασιλεὺς καὶ πλησιάζας πρὸς αὐτόν, τῷ εἶπε κρυφίως:

— Μεγαλειότατε, εἶνε ἔξω εἰς Γάλλος, ὅστις φέρει, ὡς λέγει, σπουδαίαν εἰδησίαν.

Ὁ βασιλεὺς, ὄν ἀκόμη πάντες οἱ θεαταὶ παρετήρουν, δὲν συνωφρῶθη ποσῶς. Ἐστράφη μόνον πρὸς τὸν ἀξιοματικὸν μετὰ μορφῆς σοβαρᾶς καὶ ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Ποῦτος Γάλλος;

— Ἐνας, ὅστις φαίνεται κατάσκοπος ἢ αὐτόμολος, εἰδεχθῆς τὴν ὄψιν καὶ κούρασμένον πολὺ ἀπὸ τὸν κόπον.

— Καὶ πόθεν ἔρχεται;

Ἐξηκολούθει δ' ἐνῶ ἠρώτα ὁ βασιλεὺς παρατηρῶν τὰ τελευταῖα πυροτεχνήματα, δι' ὧν ἐπληθυνίζετο ἡ κατάδυσις τοῦ ἡλίου.

— Ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Λουβοά, Μεγαλειότατε.

Ὁ Γουλιέλμος ἀνεσκίρτησε φρικιάσας ὡς ἄρπη, ἥς πάσας τὰς χορδὰς ἐπιψαύει ὁ ἄνεμος.

— Εἰς τὴν στοάκ! εἶπε μετὰ σπουδῆς.

Ὁ ἀξιοματικὸς ἀνεχώρησεν· ὁ Γουλιέλμος ἠγέρθη, ἐνῶ ἐξηκοντίζοντο οἱ τελευταῖοι πυράλαιοι, ἐχρητέτισε τὸ πλῆθος, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του, εἶτα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἐν εἰδῆι σκηνῆς ἐξ ὀλοσηρικοῦ θολίας μετὰ τῶν Ἀγγλων λόρδων καὶ τῶν εὐγενῶν ὀλλανδῶν, τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀκολουθίαν του.

Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ὄμιλος διῆλθε διὰ τῆς στοᾶς, εἰς τὴν ἐσχάτην τῆς ὁποίας, ἐντὸς ἀπεράντου αἰθούσης ἀπαστραπτύσης ἐκ χρυσομάτων, κρυστάλλων καὶ εὐωδῶν κηρίων παρετίθετο τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο συμπόσιον, οὐτινος ὠρσίστημεν νὰ μὴ περιγράψωμεν τὴν ὀμηρικὴν δαψιλείαν.

Τὸ ὄμμα τῶν συνδαιτυμόνων εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα ἀπέβλεψεν εὐθύς μετὰ τὰ πρῶτα ἐν τῇ στοᾷ βήματα. Ἀλλ' ὁ Γουλιέλμος ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἀριστερὰ, εἰς τὴν σκιάν καὶ διέκριεν στηριζόμενον, ἢ κάλλιον εἶπεῖν, κλονιζόμενον, πλησίον μαρμαρίνου κίονος, ταλαίπωρόν τινα ἄνθρωπον, ἀκόμη ἀσθμαίνοντα, φαλακρόν, λιπόσακρον, ἐπιτηρούμενον ὑπὸ δύο νεαρῶν ἀκολούθων, οἵτινες παρετήρουν γελῶντες καὶ τὰ ἐλάχιστα αὐτοῦ κινήματα.

Ὁ Γουλιέλμος τόσους εἶχεν ἴδει ἐχθρούς κατὰ πρόσωπον, ὥστε ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἔκφρασιν τοῦ μίσους. Ἡ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου δὲν ἐνέπνεεν αὐτῷ ὑπόνοιαν ἐγγχειριδίου ἢ δηλητηρίου. Ἦτο ὁ φόβος προσωποποιημένος, φέρων ἰμάτιον μάλλινον καὶ ὑποδήματα λασπωμένα. Ἀλλὰ μὲ ὄλον αὐτὸ τὸ ἀπεχθὲς ἐξωτερικὸν ἐνουπῆρχεν ἐν αὐτῷ κἄτι τι τὸ στρατιωτικόν, ὅπερ ἐφείλυσεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ ἡγεμόνος.

Ἐσπευσε νὰ ἐξέβλη ἐκ τοῦ ὀμίλου, τοῦ ὀδεύοντος πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, διότι εἶχεν ἀντιπαρέλθει ἤδη πρὸ τοῦ ἀγνώστου, τοῦ στηριζομένου εἰς τὸν κίονα.

— Προχωρήσατε, κύριοι, τοῖς εἶπεν· ἐγὼ θὰ ἔλθω κατόπι.

Καὶ εὐθυτενῆς, ἀφοβος, μὲ τὸ ὄμμα ἀπτώητον, μὲ τὸ στήθος ἀπροφύλακτον, προὐχώρησε πρὸς τὸν ἀγνώστον.

— Εἶσαι Γάλλος; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ Λουβοά;

— Μάλιστα.

— Εἶσαι στρατιώτης;

— Εἶμαι ξιφομάχος.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Λαγκομπέρζ.

— Τί μὲ θέλεις;

— Σὰς φέρω μίαν εἰδησίαν.

Ὁ Γουλιέλμος ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα φυσικῶς καὶ ἀπροσποίητως, τὸ ὄμμα ἔχων ἀτενῶς προσηλωμένον εἰς τὰς ἀνησύχους χεῖρας τοῦ μεθ' οὗ συνδιελέγετο. Εἶχε σκεφθῆ ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἡ ἀνδρεία

εἶνε ὄρατον πρᾶγμα καὶ ἡ γενναϊότης εὐγενῆς ἀρετὴ, ἀλλὰ ὅτι, τὰ δύο ταῦτα πλεονεκτήματα δὲν προφυλάττουσι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τραῦμα ἐγγχειριδίου καὶ ὅτι ὁ Ἑρρίκος Δ', βασιλεὺς ἀνδρείος καὶ γενναῖος, ὁ Ἑρρίκος Γ', βασιλεὺς ἐνίοτε γενναῖος καὶ ἀνδρείος, ἀπέθανον ἀμφότεροι, διότι δὲν ἐσυλλογίσθησαν τοῦτο ἐγκαίρως.

— Ἄς ἀκούσωμεν τὴν εἰδήσιν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Τὸ Μόνς προσεβλήθη, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λαγκομπέρζ μὲ τὴν λακωνικότητα Σπαρτιάτου.

Ὁ Γουλιέλμος ἐφρικίασεν.

— Μὲ περιπέσεις; εἶπε, προσεβλήθη! . . . παρὰ τίνος;

— Παρ' ἡμῶν.

— Καὶ πόσοι εἰσθε σεῖς; ἀπήντησε μετὰ ζωηρότητος ὁ Γουλιέλμος μεταχειριζόμενος τὴν ἰδίαν ἐκφρασιν τοῦ Λαγκομπέρζ.

— Ἐκτὸν χιλιάδες, ἀπήντησεν οὗτος.

Ὁ Γουλιέλμος μετὰ μειδιάματος οἴκτου ὑπέλαβεν:

— Ἐὰν θέλῃς νὰ πληρωθῆς, φανοῦ ἀντάξιος τῆς ἀμοιβῆς· ὁμολόγησε ὅτι σ' ἔστειλεν ἐπίτηδες ὁ Λουβοᾶ πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ ταραξῆς τὴν ἡσυχίαν μου . . . διὰ νὰ μὲ κάμῃς ν' ἀποθάνω ἐκ φόβου. . . Ὁμολόγησέ το καὶ σοῦ διδώ τὸ διπλοῦν ἀφ' ὅ,τι σοῦ ὑπεσκέθη· ἀλλ' ὁμολόγησέ το γρήγορα, διότι μὲ περιμένουν νὰ δειπνήσω.

Ὁ Λαγκομπέρζ κλονιζόμενος καὶ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν υἰαλωδῆ:

— Μεγαλειότατε, ἐπιθύρῃσεν, ἐγὼ ἐπιγίνομαι περισσώτερον ἀπὸ Ὑμᾶς· διήνυσα ἑκατὸν λεύγας καὶ ἀποθνήσκω ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν. Ἦλθα διωχθεὶς ἀπὸ τὸν κύριόν μου καὶ τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ καθειρῶ ἰσοβίως εἰς φυλακὴν.

— Γνωρίζομεν ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε εἰς κάποιος Ζώπυρος, ὅστις ἐπραξέ τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Δαρεῖον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Γουλιέλμος· μὲ τὴν διαφοράν ὅμως ὅτι ἐκεῖνος ἠκρωτηρίασε τὴν ρινὰ του καὶ τὰ ὠτὰ του διὰ νὰ φανῆ περισσώτερον πιστευτός· ἐσὲ σοῦ λείπει μόνον ἓνα μάτι. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ Λουβοᾶ εἰς διάστημα ἑξ ἑβδομάδων ἐσχημάτισε τόσον ἰσχυρὸν στρατεύμα. Θὰ ἦτο ἀληθὲς κατόρθωμα.

— Ἐπρεπε νὰ μὴ παραξενεύεσθε διὰ τὰ κατορθώματά του, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, μετὰ τὸ παιγνίδιον, τὸ ὅποιον σὺ ἐπαίξε κατὰ τὸ 1672 ὁ προμηθευτὴς Βρόσμαν;

— Ὁ Βρόσμαν! ἀνέκραξεν ὁ Γουλιέλμος, ὁ προμηθευτὴς, ὁ ὅποιος ἠγόρασεν ὅλα τὰ πολεμοφόδιά μου;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ αὐτὸν τὸν προμηθευτὴν τὸν εἶχε πέμψει ὁ Λουβοᾶ;

— Ὁ Βρόσμαν ἦτο αὐτός ὁ Λουβοᾶ.

— Ἀπόδειξέ μου το.

— Ἐγὼ τὸν συνάδευα εἰς τοὺς ἐμπόρους ἐν Ροττερδάμη.

Ὁ Γουλιέλμος ἐδήξε τὰ χεῖλη μέχρις

αἵματος προσπαθῶν ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν, ἦν προῦξενεὶ αὐτῷ ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη.

— Λοιπὸν ἦλθες ἐδῶ διὰ νὰ προδώσῃς τὴν πατρίδα σου; εἶπε πρὸς τὸν Λαγκομπέρζ.

— Ὅχι τὴν πατρίδα μου, ἀλλὰ τὸν Λουβοᾶ.

— Καὶ τὸ ὀρκίζεσαι; . . . τὸ ἐγγυᾶσαι διὰ τῆς ζωῆς σου;

— Ναί, ὅτι τὸ Μόνς προσεβλήθη ὑπὸ στρατοῦ ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν.

— Διοικουμένου παρὰ τίνος; . . .

— Παρὰ τοῦ βασιλέως!

Εὐθὺς δὲ ὡς εἶπε τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ἀνήψαν πυρὰν φοβεράν εἰς πάσας τὰς φλέβας τοῦ Γουλιέλμου, ὁ Λαγκομπέρζ ἔπεσεν ἐξηνητημένος, κατ' ἀρχὰς γουυπετῆς καὶ εἶτα ὑπτίως, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡσεὶ ἓνα ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ αὐτομόλου, ἰππεύς τις, περιρρυτός ἐξ ἰδρωτός καὶ κατεσπιλωμένος ἐκ τῆς ὀδοπορίας, ἀφίκετο κομιζῶν πρὸς τὸν Γουλιέλμον ἐπιστολὴν τοῦ πρίγκιπος τῆς Βέργης, διοικητοῦ τοῦ Μόνς.

Ἦτο ὁ πέμπτος ἀγγελιαφόρος ὁ ἐξαποστελλόμενος μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν Γάλλων· ἀλλ' ὁ στρατάρχης Λουξεμβούργος καὶ ὁ Βουφλέρ εἶχον συλλάβει τοὺς τέσσαρας.

Ὁ Γουλιέλμος ὠχρίασεν, ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐπέβαλεν αὐτῷ αὐστηρὰν σιγὴν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τῆς ἐσχατίας τῆς σταῆς οἱ λόρδοι καὶ οἱ εὐπατρίδαί, μετὰ πάντων τῶν συνηθρισμένων ἀξιοματικῶν, παρετήρουν τὴν διπλὴν ταύτην σκηνὴν μετὰ βλέμματος περιέργου καὶ ἐν ἄκρᾳ ἀνυπομονησίᾳ τοῦ στομάχου.

Ὁ Γουλιέλμος δαμάσας τὴν ἔδραν τὴν δάκνουσαν τὴν καρδίαν του·

— Κύριοι, εἶπεν ἡσύχως, ἰδοὺ εἰς ἀτυχίᾳ Γάλλος ἀξιοματικὸς, ὅστις ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πείναν, ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὴν κόπωση. Καθὼς φάνεται, δὲν πληρώνονται γενναίως οἱ ὑπηρετοῦντες τὴν Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτην Μεγαλειότητα. Ἀκόλουθοι! δώσατε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ δειπνήσῃ καὶ ἄς τὸν βάλουν ἰδιαιτέρως ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου μου. Ἡμεῖς δέ, κύριοι, ἄς καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, παρκαλαῶν ἀνυπομονῶ νὰ πῶ εἰς ὑγεῖαν σας.

Ὁ Γουλιέλμος, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ὑπασπισταὶ του ἀπεκόμιζον τὸν Λαγκομπέρζ, ἐκάθησεν ἐπὶ θρονίου πολυτελοῦς, ἔχων ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν κυβερνήτην τῆς Χάγγης καὶ ἐξ εὐωνύμων τὸν δούκα Μονμάουθ. Ἐνῶ δ' ἐκάθητο μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, προσεκάλεσε τὸν πρῶτον τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ Ὁβερκερκ καὶ εἶπεν αὐτῷ κρυφίως, χωρὶς νὰ παύσῃ παρατηρῶν τὴν ἡμέγυριν·

— Μετὰ μίαν ὥραν νὰ εἶνε ἔτοιμοι ἵπποι μετὰ συνοδείας.

Τὸ συμπόσιον ἤρχισεν· συνεχῆς καὶ ἀδιάκοποι ἦσαν αἱ θορυβῶδεις προπόσεις

ὑπὲρ ἐκάστης τῶν ἐπαρχιῶν, εἶτα ὑπὲρ τῶν ἐπτὰ ὁμοῦ, κατόπιν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας, ἀκολουθῶς ὑπὲρ τῆς Σκωτίας, ἔπειτα ὑπὲρ τῆς Ἰρλανδίας καὶ μετὰ ταῦτα ὁμοῦ ὑπὲρ τῶν Τριῶν Ἠνωμένων βασιλείων, τέλος ὑπὲρ τῆς ἐξοντώσεως τοῦ περιφήμου ἡλίου, τοῦ λάμποντος ἐν Βερσαλλίαις· τὴν τελευταίαν ταύτην πρόποσιν ὑπεδέχθησαν μετὰ κραυγῶν φρενητιῶδων πάντες οἱ συμπόται, ἐνῶ ὁ Γουλιέλμος σύννοους ἔβρεχε μόλις τὰ χεῖλη διὰ τοῦ οἴνου λέγων καθ' ἑαυτόν·

— Πολὺ ἔσπευσα νὰ χειροκροτήσω ὅτε ἐβύθισαν τὸν ἥλιον εἰς τὸ Ἴχθυοτροφεῖον. Λάμπει αὐτὸς ἀκόμη καὶ θὰ λάμπῃ ἔσως ἐπὶ τοῦ τάφου μου!

Βῆξ ξηρὰ καὶ ὀδυνηρὰ συνετάραξε τὰ βῆθη τοῦ στήθους του διασχίζουσα τοὺς πνεύμονάς του. Κάτέπνιξε τὸν κρότον καὶ τὸ ἄλγος του διὰ τοῦ μάρτυρου του, τοῦ φέροντος κεντητὰ ἄνθη καὶ διὰ νὰ ἀποκρύψῃ ἔτι μᾶλλον αὐτὸ ὑψωσε τὸ ποτήριόν του.

— Τριπλαῖ ἀνευφημίαι ἐκάλυψαν τὸν κρότον τῆς βηχῆς του καὶ τὴν ὀργίλην αὐτοῦ σκέψιν.

— Πῶς νὰ σώσω τὸ Μόνς; ἐσυλλογίζετο ὁ Γουλιέλμος. Τὸ Μόνς εἶνε ἡ κλεῖς τῆς Φλάνδρας! Δὲν ἔχω στρατόν. . . δὲν ἔχω χρήματα! . . . Ἄλλ' ἔχω μίαν ιδέαν.

Ἡ χαρὰ τῶν εὐγενῶν συνδαιτυμόνων, ἐπιτεινομένη ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς εὐθυμίας τοῦ ἡγεμόνος, ἐξισούτο πρὸς τὴν τῶν χυδαίων θεατῶν, τοῦ ἐν τῷ Ἴχθυοτροφεῖῳ θεάματος.

Ὁ Ὁβερκερκ ἀνεφάνη καὶ πλησιάσας εἰς τὸν κύριόν του, προσποιούμενος ὅτι θὰ οἰνοχοῖσῃ:

— Εἶνε ἔτοιμα τὰ πάντα, τῷ εἶπε κρυφίως.

Ὁ Γουλιέλμος τὸν προσεκάλεσε καὶ αὐθις πλησίον του.

— Δὲν θὰ ἰππεύσω, εἶπεν· θέλω μίαν ἄκατον καὶ νὰ ὑπάρχουν ἔτοιμοι ἵπποι εἰς τοὺς σταθμούς μέχρι τῆς Ροττερδάμης, ὁ δὲ Γάλλος ἄς τοποθετηθῇ εἰς τὸν θαλαμίσκον τῆς λέμβου.

Ὁ Ὁβερκερκ ἐξῆλθε διὰ δευτέραν φοράν.

— Μοῦ χρειάζεται μία συμβουλή καὶ τέσσαρα ἑκατομμύρια, ἐσκέπτετο ὁ Γουλιέλμος. Θὰ εὐρω πάντα ταῦτα παρὰ τῷ φίλῳ μου βᾶν Γκράφτ, ἀφοῦ ὁ Γάλλος αὐτός, τὸν ὅποιον μοῦ ἐπεμψεν ἡ Θεῖα Πρόνοια, ἐγνώρισε τὸν προμηθευτὴν Βρόσμαν.

ΛΑ'

Η ΕΝ ΒΟΜΠΗΣ ΟΙΚΙΑ

Μετὰ τὸ δειπνὸν ἐπηκολούθησε χορὸς· ὁ Γουλιέλμος ἐπωφελήθη τοῦ θορύβου, ἐπροσποιήθη ὅτι εἶνε κεκοιτικῶς καὶ ἀφοῦ ἠύχρησθη τὸν κυβερνήτην καὶ τοὺς δημάρχους, οἵτινες συνάδευσαν αὐτὸν μέχρι τοῦ κοιτῶνός του, ἐξῆλθε διὰ κρυφίας θύρας καὶ ὤδευσε πρὸς τὴν παρόχθιον ὁδόν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ αὐλάρχου του, διότι πρᾶγματι ἐκλονίζετο ἐκ τῆς κοπώσεως.

Ἄκατος ἐλαφρὰ, ἀβαθῆς, ἀρκούντως

μακρά, ὥστε νὰ περιλαμβάνη κομψὸν θαλαμίσκον, διαχώρισμα καὶ ἕτερον θαλαμίσκον, ἦττον πολυτελῆ, ἦτο προσορμισμένη παρὰ τὴν λιθίνην κλίμακα. Αἱ ἄκατοι αὐταὶ χρησιμεύουσι καὶ σήμερον ἀκόμη διὰ τὴν ἐντὸς τῶν διωρῶν κυκλοφορίαν ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ὁμοιάζουσι μὲ τὰς παλαιὰς ὀκκάδας, τὰς ἐκτελούσας πλοῦς ἀπὸ Παρισίων εἰς Ὠξέρην μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι δὲν δύνανται νὰ περιλάβωσι πλείονας τῶν εἰκοσιν ἐπιβατῶν καὶ δὲν ἔχουσι πολλὰ ξύλα καὶ σίδηρα. Αἱ ἰδιωματικαὶ ἄκατοι εἶνε μικρότεραι καὶ ἐλαφρότεραι.

Ἐντὶ τοῦ ἐνὸς ἵππου, τοῦ βαινόντος παρὰ τὴν ὄχθην καὶ σύροντος τὴν ἄκατον, ὁ ὑπασπιστὴς εἶχε διατάξῃ νὰ ζευχθῶσι δύο. Εἰς ἵπποκόμος ἔφιππος προηγείτο ὅπως ὀδηγῆ τὴν ἄκατον νὰ βαιῖν κατ' εὐθείαν καὶ ἐμποδίξῃ πᾶσαν σύγκρουσιν καὶ βραδύτητα.

Ὁ Γουλιέλμος κατακεκλιμένος ἐπὶ προσκεφαλαίων ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας ἀνημένης ἄνωθεν αὐτοῦ, εἰργάσθη δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἡ χωρὶς νὰ ὑποστῇ κλονισμοῦ καὶ κόπωσης. Ἡ ἄκατος ἐκινεῖτο ἡρέμα, χωρὶς κρότον καὶ ἡχώρις κίνδυνον. Οἱ καλπάζοντες παρὰ τὴν ὄχθην ἵπποι ἠλλάσσοντο κατὰ πᾶσαν πέμπτην λεύγαν καὶ ἀντικαθίσταντο ὑπὸ ἐτέρων ἀμυγίων. Ὁ Λαγκομπέρζ ἐκοιμάτο εἰς τὸν δεῦτερον θαλαμίσκον μὲ ὄλην αὐτοῦ τὴν ἡσυχίαν. Ἄλλως τε καὶ δὲν ἐφοβείτο πολὺ βλέπων ὅτι μετέβαινον ὅπου καὶ ὁ βασιλεὺς, τὸ δὲ μέλλον ἐφαίνετο αὐτῷ εὐδαιμον, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν τύχην, ἣν ἐπεφύλαττε δι' αὐτὸν ὁ Λουδοβῶς.

Εὐνόητος εἶνε ἡ φυγὴ τοῦ Λαγκομπέρζ. Ὁ Σερὸν προσωρινῶς εἶχε περιορίσει αὐτὸν εἰς ἓν δωματίον τοῦ ἀνω πατώματος τοῦ πύργου, τὸ δωματίον τοῦτο ἐφωτίζετο διὰ φεγγίτου, ὁ δὲ Λαγκομπέρζ, πάντοτε ὑπόπτως, ἠθέλησε νὰ μάθῃ διατί ἔφερον αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ εἰς μέρος τόσον ὑψηλὸν καὶ ἀπομακρυσμένον, κατὰ συνέπειαν παρετήρησεν, ὅπως πάντοτε πράττει ἡ καθειρομένη γαλῆ, διὰ τοῦ φεγγίτου καὶ εἶδε τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐτῇ. Αἰφνης διέκρινε τὸν Ἰασπῖνον, ἔπειτα τὸν Γεράρδον, ἀκολούθως τὸν Ρυθαντέλ καὶ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς. Εἶδε κατόπιν τὸν Λουδοβῶ ἐξερχόμενον ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ βασιλέως καὶ κατεχόμενον ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς, μετὰ μίαν στιγμὴν δέ, οἷον θαῦμα φοβερόν! εἶδε, μὲ τὰ ὄμματά του, τὸν Βελαίρ τὸν ξανθοκόμην, ἐναγκαλιζόμενον τὸν Γεράρδον καὶ τὸν Ἰασπῖνον.

Καὶ ὁ μάλλον ἠλίθιος κατανοεῖ εὐχερῶς τὰ πράγματα, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἢ τῆς ζωῆς του. Ὁ Λαγκομπέρζ εὐθὺς μετὰ τὸ θάμβος ἐνόησε ποῖα θὰ ἦτο ἡ μανία τοῦ Λουδοβῶ ὅτε ἠθέλε μάθει τὴν ἀνάστασιν τοῦ Βελαίρ. Δύνανταί τις καλῆ τῇ πίστει ν' ἀπατηθῆ λέγων ὅτι συνέτριψεν ἓνα ἄνθρωπον δι' ὀγκώδους λίθου, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσθέτῃ καὶ δύο πληγὰς

διὰ ξίφους, αἵτινες δὲν ἄφησαν τὸ ἐλάχιστον ἔγχος.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐγίνωσκε τὸν Λουδοβῶ. Κανεὶς δὲν ἠνείχετο ὀλιγώτερον αὐτοῦ τὰς τοιαύτας ἀστείότητας, πᾶς ἐμπαιγμὸς γενόμενος κατ' αὐτοῦ ἀπέληγε πάντοτε εἰς τὴν κλίμακα ἀγχόνης ἢ εἰς τὴν θύραν ἀποκρύφου εἰρκτῆς.

Ὁ Λαγκομπέρζ λοιπὸν δὲν ἐδίστασε καὶ δικαίως. Ἦδη κλητῆρ τις προσήρχετο διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ αὐτῷ ὅτι τὸν ἐζήτηε ὁ ὑπουργός. Ἡ ὀργὴ τοῦ Λουδοβῶ ἔμελλε νὰ ἐκχυθῆ ὀλόκληρος κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου. Εὐθὺς ὡς ὁ κλητῆρ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ξιφομάχον τὴν διαταγὴν, οὗτος ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ἐξήλθε πρῶτος καὶ ἐνῶ ὁ κλητῆρ ἐστρέφετο διὰ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὁ Λαγκομπέρζ τὸν ὤθησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔκλεισε καλὰ τὴν θύραν καὶ κατήλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα.

Οἱ ὑπηρεταί, οἵτινες τὸν εἶχον φέρει μεθ' ἑαυτῶν εἰς Βαλενσιέννην, τῷ ἐδειξαν ποῦ ἔκειντο οἱ σταῦλοι. Ὁ Λαγκομπέρζ, γνωρίζων προσωπικῶς τὸν ἵπποκόμον τοῦ Λουδοβῶ, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἓνα ἵππον, πρᾶγμα σύνηθες καὶ πολλάκις ἄλλοτε γινόμενον, χάριν τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργοῦ, μετὰ ἐν τέταρτον δὲ τῆς ὥρας ὁ Λαγκομπέρζ ἐγένετο ἄφαντος.

Ποῦ νὰ μεταβῆ; εἰς Γαλλίαν; Ἄλλ' ὁ Λουδοβῶ θὰ τὸν συνελάμβανε τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ὅχι! μέχρι τῶν συνόρων ἢ ἀπόστασις ἦτο μιᾶς λεύγης! ὁ δραπετῆς διήλθε τὰς γραμμάς τῶν πολιορκητῶν, καὶ εἶδε συλλαμβανόμενους τοὺς ἀγγελιαφόρους τοῦ πρίγκηπος τῆς Βέργης, ἐδειξε τὸ ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Λουδοβῶ διαβατήριόν του, τὸ χρησιμεῖον αὐτῷ εἰς πάσας τὰς ἐκδρομάς, καὶ ἰδοὺ πῶς ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν, δαπανῶν τὸν κύλινδρον τῶν χρυσῶν νομισμάτων, τῶν ἀπερισκέπτως δωρηθέντων αὐτῷ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ, κατῴρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Χάγην, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι ἐκ Μὸνς πεμφθέντες ἀγγελιαφόροι, εἶχον συλληφθῆ ἀιχμαλῶτοι.

Καὶ νῦν κοιμάται ἐφ' ἐνὸς τάπητος εἰς τὸν θαλαμίσκον τῆς ἀκάτου, πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ, κατακλίνεται ὁ κύων παμφάγος, ὅστις ὄνειρεύεται θήρας ἀγριοχοίρων πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Γουλιέλμου, ὅστις ὄνειρεύεται νέα πυροτεχνήματα. Ὁ δὲ Λαγκομπέρζ ὄνειρεύεται τοὺς εὐχύμους ἀττακαῖς τῆς Δροδρέχτης καὶ τὰ χρυσὰ φλωρίνια, τὰ ἦττον κίτρινα τοῦ ἰσπανικοῦ οἴνου, τοῦ πωλουμένου εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Ἄρκτου, ἐν τῇ ὁδῷ Κεῦσερ, ὄνειρεύεται πάσας τὰς ἠδονὰς, τὰς ἀγνώστους εἰς τὸν πιστὸν στρατιώτην, καὶ τὰς ὁποίας ὁ αὐτόματος δύναται ν' ἀποκτήσῃ τόσον εὐθηνὰ διὰ μιᾶς μόνης προδοσίας.

Ἐν τούτοις ἡ ἄκατος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐξηκολούθει νὰ πλῆθ τὴν διώρυγα τῶν αὐλακᾶς αὐτῆς δὲν ἐφώτιζεν ἢ σελήνη, ἀλλ' ἡ ὠχρὰ ἡὼς, ἣς τὸ φῶς ἀντηνακλάτο ἤδη ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Πρὸ πολλοῦ εἶχε διέλθει πρὸ τοῦ Δέλφτ

καὶ ἦτο ἡμέρα ἤδη ὅτε διήρχετο πρὸ τοῦ χωρίου Ἀβεροχίας, οὐ αἱ γραφικώταται οἰκίαι βρέχονται ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31ῃν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώοντα.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ἐπιμένει νὰ μὲ κατηγορῇ;

— Πλέον παρὰ ποτε. Πρῶτα εἶχε μερικὰς ἀμφιβολίας. Τώρα δὲν ἔχει καμμίαν. Εἶνε πεπεισμένος πῶς εἶσθε ἔνοχος. Καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἂν ἦτο ἔνορκος οὐδὲ τὰς ἐλαφροντικὰς περιστάσεις θὰ παραδέχετο καὶ νὰ σᾶς πῶ εἰς αὐτὸ θὰ εἶχεν ἄδικον.

Ὁ Ροβέρτος ἔκαμε κίνημα ὀργῆς, ἀλλ' ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ ἀποκριθῆ εἰς τὸ σκληρὸν τοῦτο σκῶμμα.

— Ἀλλὰ, ἐπανελάθεν ψυχρῶς ὁ κύριος Βορισῶφ, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπασχολεῖ τοῦτο τὸν κύριον Δορζέρ. Ἀδιαφορεῖ ἂν σεῖς εἶσθε ὁ δράστης τῆς κλοπῆς. Θέλει μόνον νὰ μὴ μένετε πολὺ εἰς τὴν πόλιν ποῦ κατοικεῖ.

— Μήπως φοβεῖτε ὅτι θὰ τοῦ βιάσω καὶ πάλιν τὸ χρηματοκιβώτιόν του; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος δὲ Κερνοέλ.

— Ὅχι! φοβεῖται μήπως ἐχθέσετε τὴν κόρην του.

— Σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, ὅτι σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ἀναμιγνύετε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

— Μοῦ ἀπαγορεύετε! ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης μειδιῶν περιφρονητικῶς. Οὐδὲ λαμβάνω κἄν τὸν κόπον νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δίδω διαταγὰς. Ἄρκει νὰ μὲ ἀκούσετε μέχρι τέλους.

Ἄλλοτε ἐγνώριζα πολὺ ὀλίγον τὸν κύριον Δορζέρ, εἶχα σχέσεις ὡς κεφαλαίουχος πρὸς Τραπεζίτην του. Δὲν μ' ἐβλέπατε καὶ σεῖς πολὺ συχνὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅτε εἶσθε γραμματεὺς του;

Δι' αὐτὸ, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνεκαλύφθη ἡ κλοπὴ, ὁ κύριος Δορζέρ ἐφαίνετο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς πρὸς ἐμέ. Εὐρέθην ἐκεῖ κατὰ τύχην, ὅτε ἐγένετο γνωστὸν ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο ἀνοικτὸν δι' ἀντίκλειδος, καὶ τότε, σᾶς βεβαιῶ, κανεὶς δὲν σᾶς ὑπωπτεύθη.

Ἡ ἀνεξήγητος ἐξαφάνισίς σας ἐγένετο ἀμέσως γνωστὴ καὶ τότε μόνον σᾶς ὑπωπτεύθησαν.

— Πρὸς τίνα σκοπὸν μοὶ διηγεῖσθε πράγματα, τὰ ὅποια μοὶ ἔχετε 'πεῖ καὶ ἄλλοτε.

— Διὰ νὰ καταλήξω, ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ μοὺ εἰπῇ διατὶ σὰς ἔδωξεν.

— Δὲν μ' ἔδωξεν. Ἡθέλησα καὶ ἔφυγα.

— Μὴ τὰ διαστρέφετε. Ὁ κύριος Δορζέρ σὰς ἐπρότεινε νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσετε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ σὰς ἔδινε νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μένετε πλέον εἰς τὸ σπίτι του.

'Ἄλλὰ τότε, πρὸ ὀλίγων ὥρων ἔμαθα τὴν αἰτίαν.

— Βλέπω ὅτι τοῦ ἐνεπνεύσατε μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἐψιθύρισεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ὡχριάσας, διότι ἔβλεπε τὸν συνταγματάρχην φυσιοῦμενον ὅτι ἔτυχε τῶν ἐμπιστευτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ πατρὸς τῆς Ἀλίκης.

— Ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Βορισώφ. Καὶ μ' εὐχαριστεῖ μάλιστα πολὺ ὅτι ἀνέλαβα νὰ διεξαγάγω ὑπόθεσιν, ἣ ὅποια τόσῳ τὸν ἐνδιαφέρει. Εἶδε τὴν ἀφιλοκέρδειάν μου καὶ τὴν φρόνησιν καὶ μοὶ τὰ εἶπεν ὅλα.

— Τί ὅλα;

— Μοὺ εἶπε ὅτι ἀγαπάτε τὴν δεσποινίδα Ἀλίχην, καὶ ὅτι ἐπετύχατε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ καὶ ἐκείνη. Ἀφοῦ δὲ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τοῦτο σὰς ἐχώρισεν ἀποτόμως, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κινδυνώδη κατάστασιν τῆς θυγατρὸς του. Εἶνε ἀκριβές;

— Ἀκριβέστατον, εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐγείρων τὴν κεφαλήν.

'Ἡ φυσικὴ ὑπερηφάνειά του ἐνεδεικνύετο, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐσύμφερε ν' ἀρνηθῇ πράγματα, διὰ τὰ ὅποια δὲν ὤφειλε νὰ ἐρυθριάσῃ.

— Ἡ εὐλικρίνειά σας εἶνε ἐπαινετὴ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης! Θὰ τὴν ἀνταμείψω μὴ ἀποκρύπτων τίποτε. Θὰ σὰς πληροφόρησω λοιπὸν ἀκριβέστατα, περὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μὴ ἀκούων πλέον νὰ ὀμιλῶσι περὶ ὑμῶν, ὑπέθεσεν ὅτι ἐπεράσατε τὰ σύνορα καὶ ἐχάρη ὅτι αἱ ἀναζητήσεις μου ἀπέβησαν μάταιαι. Ἡσθάνετο ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κόρης του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ καταλληλοτέραν λύσιν.

Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἐγὼ δὲν ἐσκεπτόμην οὕτως, ἐπειδὴ τὸ κιβωτιδίον μου ἦτο πολὺ τιμὸν, ἀλλὰ ἐξακολούθησάμην.

Ὁ κύριος Δορζέρ ἤλπιζεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβῆται τι διὰ τὴν οἰκογενειακὴν του εἰρήνην, ὅτε ἔξαφνα ἔμαθεν ὅτι εἴσθε ἐδῶ.

'Ἐπίσθη καθὼς καὶ ἐγὼ ὅτι ἠθέληκατε νὰ ἰδῆτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Φαίνεται δὲ πολὺ διατεθειμένη νὰ σὰς δώσῃ συνέντευξιν, ἐπειδὴ ἡ εὐλικρίνειά μου μὲ ἀναγκάζει νὰ σὰς τὸ εἰπῶ καὶ τοῦτο, δὲν σὰς ἐλησμονήσῃτε καὶ ἐπιμένει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀθωότητά σας.

— Ὁ πατέρας της σὰς τὰ εἶπεν αὐτὰ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος μετὰ συγκινή-

σεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐζήτησε ν' ἀποκρύψῃ.

— Ναί. Βλέπετε ὅτι τίποτε δὲν κρύπτω. Ἐλπίζω ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀλίχη θ' ἀλλάξῃ γνώμην ὡς πρὸς ὑμᾶς, καὶ θὰ ἱατρευθῇ ἀπὸ ἔρωτα ἀνάρμοστον, ἀλλὰ φοβῆται μήπως ἐκτεθῇ εἰς ἀτοπὰν τι, ἐὰν μὴ θῇ ὅτι εἴσθε ἐδῶ. Καὶ νὰ σὰς πῶ, ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην, τὸ 'ξεύρει, εἶτε διότι σὰς συνήνητησε, εἶτε διότι τῆς ἐγράψατε.

— Καὶ πότε θὰ τῆς ἔγραφα;

— "ὦ! δὲν σὰς ἐπιπλήττω. Ἄλλοι εἰς τὴνθῆσιν σας διὰ νὰ ἦν ἐνάσφαλαια ἤθελον περάσει τὸν Ἀτλαντικόν. Σεῖς, ἀντὶ νὰ φύγετε εἶπατε ὅτι ἡ σωτηρία σας εἶνε ὁ ἔρωτος τῆς δεσποινίδος Δορζέρ καὶ ὅτι ὁ πατήρ της δὲν θὰ τολμήσῃ τί καθ' ὑμῶν, ἐνόσῃ ἡ κόρη σας ὑποστηρίζει.

Τί ἐδύνατο νὰ κάμῃ χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν φήμην τῆς νεάνιδος αὐτῆς; Ἐὰν σὰς κατηγορεῖ καὶ σὰς συνελάμβανον ἡ ἱστορία ἤθελε διαδοθῆ εἰς Παρισίους πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς ὑπολήψεως τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης.

'Ἰδέτε ὅπως δύσκολος ἡ θέσις τοῦ πατρὸς' ἢ νὰ σὰς παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸ σκάνδαλον, ἢ ν' ἀφήσῃ τὴν κόρην του ἐκτεθειμένην εἰς τὰς καταδιώξεις σας. Πολύπλοκον τὸ ζήτημα καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἐζήτησε τὴν γνώμην μου.

— Μπορεῖτε νὰ μοὺ 'πῆτε τί τοῦ ἀπηντήσατε;

— Τὸν ἐσυμβούλευσα νὰ χαράξῃ μέσῃν ὁδόν... νὰ μὴ σὰς παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ σὰς εὔρῃ καὶ νὰ σὰς προτείνῃ ἓν ἀπὸ τὰ δύο, ἢ τὴν δικαιοσύνην ἢ ἄμεσον ἀναχώρησιν.

Μ' ἐπεφόρτισε λοιπὸν νὰ σὰς εὔρω καὶ σὰς γνωστοποιήσω τὰς σκέψεις του ἅμα σὰς εὔρω. Ἐμπορῶ λοιπὸν ἀπὸ ἀπόψε νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι εἴσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε ψιχρῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— "ὦ! δὲν μὰς βιάζει τίποτε ἀφ' οὗ σὰς κρατῶ. Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ δραπετεύσετε οὔτε θὰ ἰδῆτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἐγὼ λοιπὸν καιρὸν ν' ἀποφασίσω, καὶ ὅτι δὲν κάμνω σήμερον ἐμπορῶ νὰ τὸ κάμω αὔριον ἢ μετὰ ἓνα μῆνα.

Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ν' ἀπολεσθῆτε ἢ νὰ σωθῆτε.

— Νὰ σωθῶ, δηλαδὴ ν' ἀποφασίσω νὰ φύγω ἐπονειδίως;

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε, καὶ ἤλθε βλέπω ἢ ὦρα νὰ σὰς ἐξηγηθῶ σαφῶς. Δὲν εἶνε ἄληθές ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ;

— Ναί, τὴν ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐξεγειρόμενος.

— Καὶ σὰς ἀγαπᾶ. Δὲν ἀμφιβάλ्लετε, καθὼς καὶ ἐγὼ. Σὰς δίδω λοιπὸν τὸν λόγον μου ὅτι ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ τὴν νυμφευθῆτε.

— Τί σημαίνει ἡ ἀνοστος αὐτῆ ἀστείότης, ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς.

— Δὲν ἀστείόομαι. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε θὰ δῆτε ὅτι εἶνε

πολὺ σοβαρὰ ἡ πρότασίς μου, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ σὰς προτείνω κατὶ τι.

— Ἐμπορικὴν συνθήκην, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἡ λέξις δὲν σημαίνει τίποτε. Καὶ πρῶτον ἀκούσατέ με. Κατόπιν μοὺ ἀποκρίνεσθε.

Σὰς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ σὰς ἀγαπᾶ ἀκόμη. Εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦτου, ἐπειδὴ ἔχω τὰς ἀποδείξεις' ὁ πατήρ της μὲ εἶπεν ὅτι ἐξῆλθε μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἐφ' ἀμάξης διὰ νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἐξω χιονίζει καὶ εἶνε ἀπορίας ἄξιον τί πηγαίνει νὰ κάμῃ μία νέα εἰς τὸ δάσος μὲ τοιοῦτον καιρὸν, ἀλλὰ ἐξαίφνης ἐθυμήθηκα ὅτι σήμερα τὸ πρῶτὸ μὲ παρεκάλεσθε, καὶ ἐπιμύονως, νὰ σὰς ἀφήσω ἐλεύθερον διὰ μερικίας ὥρας.

'Ἀμέσως ἐμάντευσα' ἀφοῦ τόσον ἐπεμύνατε, θὰ 'πῆ ὅτι εἶχατε συνέντευξιν μὲ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἀπατώμαι;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλά. Ἐξακολουθῶ.

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐπῆγε εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὁποίαν τῆς ὠρίσατε δι' ἐπιστολῆς, ὑποθέτω. Ἐπῆγε δὲ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς της. Φαίνεται δὲ ὅτι σὰς ἀγαπᾶ πολὺ διὰ νὰ μὴ διστάσῃ νὰ ἐκτεθῇ οὕτω.

— Ἀησμονεῖτε ὅτι τὴν συνώδευεν ἡ παιδαγωγὸς της. Ἐγὼ μάλιστα εἶχον θέσει τὴν ἀπαίτησιν ταύτην.

— Δὲν ἐκπλήττομαι, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἔθεσα εἰς ἀμφιβολίαν τὴν ἀγνότητα τῶν διαθημάτων σας, ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Δὲν θέλετε νὰ καταχρασθῆτε τῆς ἀδυναμίας της διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσετε' θέλετε νὰ τὴν νυμφευθῆτε καὶ ἔχετε μέγα δίκαιον. Εἶνε ὠραιοτάτη καὶ θὰ εἶνε πλουσιωτάτη.

Διὰ νὰ τὴν νυμφευθῆτε τί χρειάζεται; πολὺ ὀλίγα πράγματα. Ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξετε εἰς τὸν πατέρα της ὅτι δὲν εἴσθε ἐνοχος τῆς ἀτίμου πράξεως, τὴν ὁποίαν σὰς ἀποδίδουσι καὶ ὅτι ἀδίκως σὰς κατηγοροῦσαν.

Γνωρίζω τὸν κύριον Δορζέρ. Εἶνε ἀνθρωπος εὐθύς καὶ αὐστηρὸς, ἀλλὰ καλὸς καὶ δίκαιος. Ἄμα τῷ ἀποδειχθῇ ὅτι ἐγείνατε θῆμα, θὰ εὔρεθῃ ὑποχρεωμένος νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ πρὸς ὑμᾶς ἀδίκημά του, καὶ ἓνα μέσον πρὸς τοῦτο μόνον ὑπάρχει.

Νὰ σὰς δώσῃ δηλαδὴ τὴν κόρην του ὡς σύζυγον.

— Τί θέλετε νὰ συμπεράνετε;

— Ὅτι ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται ὅπως τὸ ὄνειρον τοῦτο γίνῃ πραγματικότης.

— Καὶ πῶς, παρακαλῶ;

— Πρὶν ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, πρέπει νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι μέχρι τοῦδε, ἡ φήμη σας εἶνε ἀθικτος εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου. Ἡ κλοπὴ εἶνε γνωστὴ εἰς τρία ἢ τέσσαρα μόνον άτομα, τὰ ὅποια ἔχουν συμφέρον νὰ καλύψωσι ταύτην τὴν ἱστορίαν.

'Ἄν λοιπὸν ἴδωσιν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς γραμματέως, μετὰ βραχείαν ἀπουσίαν, εὐκολὸν νὰ δικαιολογηθῇ, οὐδεὶς ἤθελεν ἐκπλαγεῖ

ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ νυμφεύεται τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά ὅπου ἡ εὐγένεια συγγενεῖ με τοὺς Τραπεζίτας.

*Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔχεις ἐδῶ; ἡρώτησε ψαύων τὴν τονρευτὴν ὠμοπλάτην τῆς κόρης.

— Ποῦ; ... εἰς τὴν ράχι μου; ἄ, εἶνε ἕνα σημάδι ἀπὸ ἐλθαῖς· ἡ μητέρα μου μού το ἔλεγε πάντοτε, ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ το ἰδῶ, νὰ...

Καὶ ἦτο χαριεστάτη ἡ κίνησις τῆς Βασιλικῆς, προσπαθοῦσας νὰ ἰδῆ τὸ σῶμά της ὄπισθεν· ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅσον ἠδύνατο, ὕψωσε τὸν ἕνα ὦμον, διὰ νὰ φέρῃ εἰς καλλιτέραν θέσιν τὸ στήγμα, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ το ἰδῆ. Ἐν τούτοις ὁ Λέων ἐθαύμαζεν ἐπὶ τῆς λευκοτάτης σαρκὸς τρεῖς ἐλάκας ζωρᾶς καὶ μελανᾶς, ἀποτελούσας ἰσοσκελὲς τρίγωνον ἐν μέσῳ ἀπέριων ἄλλων μικροτέρων, καὶ στιζούσας τὴν ὠμοπλάτην, ὡς πλειᾶς τὸ στερέωμα, ὡς ἀρχιπέλαγος τὸν ὠκεανόν. Ὁ Λέων ἠπόρει βλέπων τὴν παράδοξον ἐκείνην παιδιᾶν τῆς φύσεως καὶ ἠρώτησεν ἐκ περιεργίας τὴν Βασιλικὴν, ἂν καὶ ἄλλος τῶν συγγενῶν της ἔφερε τοιοῦτόν τι στήγμα.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκείνη· οὔτε ὁ πατέρας μου οὔτε ἡ μητέρα μου ἔχουν τέτοιες ἐλθαῖς· ἡ μητέρα μου ἡ καυμένη ἀποροῦσε καμμιά φορά ὅταν τὸ ἔβλεπε καὶ τὴν ἀκουῖα νὰ ψιθυρίζῃ λόγια χωρὶς νὰ καταλαβαίνω. Δὲν ἔξερω κ' ἐγὼ πῶς τῆς φαίνονταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ εἶδα ὅτι ἀπέφευγε νὰ το βλέπῃ καὶ ἐνόησα ὅτι τὴν ἐτάραττε πολὺ ἡ ὄψις του...

— Ποιὸς ἔξερει τί ἠθυμότου ἡ γυναῖκα, εἶπεν ὁ Λέων· ἀλλὰ περιέργο, καὶ ἐγὼ πρώτη φορά ποῦ βλέπω τόσο ὠραῖο καὶ ζωηρὸ σημάδι· ὁ πατέρας, λένε σπῆτι, πῶς ἔχει μερικὲς ἐλθαῖς κάπου, ἀλλὰ οὔτε ἠθυμοῦμαι ποῦ, οὔτε ἐφρόντισα ποτὲ νὰ τῆς ἰδῶ. Γιὰ πές μου, ἔς τὸ σπῆτί μας δὲν τὸ εἶδε ποτὲ κανεὶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὅχι, δὲν ἔτυχεν, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Βασιλικὴ· ἐδῶ μόνον ἡ κυρία Δυβάλλ τὸ εἶδε μιά φορά. Ἀχ! μὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸ ἰδῶ κ' ἐγὼ;

Καὶ ἡ Βασιλικὴ ἐπὶ κνέλαθε τὰς προσπαθείας. Πλὴν ματαίως κατεπόνησε τοὺς τένοντας τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἔβρεξε δι' ἰδρωτός τὸ πρόσωπόν της περιπόρφυρον.

— Ἐτσι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἰδῆς· ἔλα ἰδῶ νὰ σοῦ το δεῖξω.

Εἶπεν ὁ Λέων καὶ λαβὼν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ἔφερε παρὰ τὸ καλλυντήριον μετὰς εὐμακρῖδας μόνου καὶ τὸν ποδήρη χιτῶνα, καὶ τὴν ἐτοποθέτησε πρὸς τοῦ κα-

τόπτρου· συγχρόνως δ' ἔλαβεν ἐν ἄλλο μικρότερον, καὶ το ἐκράτησεν ὄπισθεν τῆς κόρης καὶ ἀπέναντι τοῦ πρώτου. Εἶδε τότε ἡ Βασιλικὴ ἐπὶ τοῦ μεγάλου κατόπτρου τὸ εἶδωλον τοῦ μικροῦ, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ, μακρόθεν ὅμως καὶ ἀμακρᾶν ὡς ἐν καταχλύσει, — ἰνδαλμα ἰνδαλματος, — τὴν ὠμοπλάτην της, μετὰ τὸ τριγωνικὸν ἐπ' αὐτῆς στήγμα.

— Ποῦ εἶνε; νὰ ἐδῶ... ἄ, τὸ εἶδα... πολὺ σκοτεινὸ ὅμως· εἶπεν ἡ Βασιλικὴ βλέπουσα κατακόρως.

— Μοιάζει μετὰ τὴ σημασία του, σκοτεινὴ κ' αὐτὴ· εἶπεν ἀδιαφόρως ὁ Λέων.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ἡ Βασιλικὴ ζωηρῶς, ὡς ἐὰν προσέφερε λέξεις ὑψηλότερας ἐννοίας. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἐξηγηθῆ ὅταν καὶ ἐγὼ εἰμπορέσω νὰ το ἰδῶ καθαρὰ καὶ ὄχι ἔτσι μέσα στοὺς καθρέπτας.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν; μὴπως ἐλπίζεις νὰ παραμορφωθῆ τὸ σῶμά σου;... ἠρώτησεν ὁ Λέων γελῶν καὶ σύρων τὴν κόρην πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Δὲν ἔξερω, νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ συμβῆ· ἀπήντησεν ἀστεϊευομένη ἡ Βασιλικὴ καὶ ἀφέθη εἰς τὴν ἔλξιν τοῦ ἔραστοῦ της.

Ὅταν ὁ Μορφεὺς περιέσφιγξεν ἐπὶ τέλους τοὺς ἔραστὰς εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦτο ἡ ὦρα καθ' ἣν ἡ Ἥως, ἐγκαταλείπουσα τὴν θερμὴν κοίτην τοῦ γηραιοῦ Τιθωνοῦ, ἐγκατέσπειρε χρυσὸν καὶ ρόδα ἀνά τὴν αὐγάζουσαν ἀνατολήν.

Z'

Αἱ παλαιαὶ περὶ πατρότητος φῆμαι.

Ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης κατεῖχτο ὑπ' ἀδαμάστου πρὸς τὴν Βασιλικὴν ἔρωτος. Ἰσχυρίζετο—καὶ δὲν ἐδίσταζον οἱ φίλοι του νὰ πιστεύσωσιν— ὅτι τὴν ἠγάπα ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης τοῦ χοροῦ, καθ' ἣν τὸ λαθραῖον φίλημά του, ἐγένετο ἀφορμὴ μονομαχίας. Πλὴν τὸ πάθος του δὲν ἐχαρακτήριζε τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο ἀδελφικὸν αἶσθημα, ὁ εἰδυλιακὸς πέπλος, ὁ ὑποκρύπτων μὲν ὑλικωτέρους ἴσως σκοπούς, ἀλλὰ παρέχον εἰς αὐτὸ ἀγνότητος καὶ ποιήσεως χροιάν, ὑπ' ὃν κατεδείχθη ἡμῖν ὁ πρότυπος ἔρωτος τοῦ Λέοντος Ροδίου. Ὁ Κρίτων ἐξ ἐναντίου, ἀκολαστότερος τοῦ Λέοντος, ἠσθάνθη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς σαρκικὰς ὀρέας πρὸς τὰ ἀσχημάτιστα ἔτι θέληγτρα τῆς παιδός, τὰ τόσο ἐνίοτε προκλητικὰ διὰ τοὺς ἐν ἀμαρτίας γεγενηκότας. Αὐτὸς ὁ τρυφῆσας κατακόρως εἰς παννυχίδας ἔρωτος καὶ μέθης, καὶ ἐπὶ πληθῆος καὶ ποικιλίας σωματῶν ἐντελῶν καταλύσας νεότητά πλήρη σφρίγους καὶ πόθου, ἠσθάνθη παρ' ἐλπίδα φλόγα ἡμέρου διατρέχουσαν τὰς φλέβας του εἰς τὴν θέαν τῆς Ἑλληνίδος κόρης. ἐν ᾧ ἀκόμη τὸ παιδικὸν αὐτῆς κάλλος δὲν παρεῖχεν εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ τολμηρῶν περὶ τοῦ μέλλοντος εἰκασιῶν καὶ ἀγνοῦ θαυμασμοῦ ἀφορμὴν. Διὰ τοῦτο ἔφρισεν ὄλος καὶ ἐξηγείρετο εἰς τὴν ἐλαχίστην τοῦ σώματός της πρόσψυσιν, ὅταν ὡς φίλος ἔχαιρε τὸ δικαίωμα τῆς θωπείας, καὶ

ἠσθάνθη φευγαλέαν, ἀλλὰ μεθυστικὴν τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐπέθηκε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς ροδολεύκου παρειᾶς της. Εἶνε βεβαίως τὸ βδελυκτότερον τῶν παθῶν, ὁ φαῦλος ἔρωτος ἀνδρὸς φαύλου πρὸς κόρην μικράν, ἀγνήν καὶ ἀδατῆ· ἐξανίστανται ἀκούσιως καὶ οἱ θετικώτεροι τῶν ἀνθρώπων ἐνώπιον θύματος σπέρντος ὑπὸ αἰμοχαροῦς τυράννου τοὺς ὄνυχας, καὶ οὐδὲ νοοῦντος κἂν τὸν λόγον τῆς μυσσαρᾶς ἐκείνης ἐπιθέσεως. Καὶ ἐν τούτοις τὸ δόγμα τῶν σημερινῶν ἐκλύτων εἶνε ὅτι ἡ ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῆς ἀθωότητος ἡδονὴ ὑπερβάλλει πάσαν ἄλλην.

Ὅπως καὶ ἂν ἦ, ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης δὲν παρητήθη τῶν κατακτητικῶν του σκοπῶν, καὶ μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν πρὸς τὴν Βασιλικὴν αἰσθημάτων τοῦ Λέοντος. Ἡ μετὰ του φίλου του ἔρις, ἥτις ἐχαλάρωσε κάπως τὰς μεταξὺ των σχέσεις, ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ἀσφαλεστέρας καὶ εὐκοπωτέρας ἐνεργείας· οὐδεὶς θὰ εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ τον ἐλέγξῃ ἐπὶ καταχορῆσει φιλίας ἢ ξενίας. Ἐὰν ἐκ παντὸς μέσου ἐπεδίωκε τὴν ἐκπολιόρησιν τῆς νεάνιδος— ἂν καὶ τον Ἀστεριάδην ὄχι τόσο ἐὺθύν καὶ αὐστηρὸν χαρακτῆρα, ὡς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἄλλοθεν, οὐδόπως ἢ ἐλάχιστα θὰ ἐπτόουν τοιαῦται μομφαί. Ἦτο μετριοπαθέστερος κάπως ὁ ἐρωτόληπτος, ἐφ' ὅσον ἀκόμη ἡ Βασιλικὴ ἔμεινε ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ροδίων· ἀλλ' ἀφοῦτο τὰ παραδόξα γεγονότα, ἅτινα ἐσχολίασαν τότε οἱ φίλοι, ἠνάγκασαν τὸν Λέοντα νὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ ἐν Πατησίοις, ὁ Κρίτων ἐγένετο τολμηρότερος. Πολλάκις ὄφθη ἐν τῷ ἀμαξίῳ του, μόνος ἢ μετὰ φίλου, περιερχόμενος τὴν ἔπαυλιν, ἔνθα κατῷκει ἡ μεγαλοῖς κόρη, ἀκολουθῶν αὐτὴν βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὸν περίπατον καὶ προσπαθῶν νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν της ἢ ν' ἀνταλλάξῃ ὀλίγας λέξεις μετ' αὐτῆς. Πλὴν οἱ κόποι του ἀπέθαινον εἰς μάτην, καὶ ὡς κύμα ἡ ἐνεργεία του, ἐθράυετο ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἀπορηθῆτου ἀγνότητος τῆς κόρης καὶ τῆς αὐστηρᾶς ὄψεως τῆς κυρίας Δυβάλλ. Ὁ Λέων δὲν ὑπόπτεισέ τι τῶν διατρεχόντων, οὐδ' ἠξίωσε κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, πολλῆς προσοχῆς τὴν ἐσπερινὴν διάβασιν τοῦ Ἀστεριάδου ἐφ' ἀμαξίας, διασταυρωθείσης μετὰ τῆς ἰδικῆς του. Καὶ ἀνεχώρησεν ἀφροντις.

Ἐν τῷ ἔρωτι τοῦ Ἀστεριάδου, συνέβαινε, προϊόντος τοῦ χρόνου, αὐτόματος καὶ παράδοξος μεταμόρφωσις. Ἐφ' ὅσον ἡ παρθένος προέβαινε εἰς ἡλικίαν τὸ αἶσθημά του ἀπέβαλλε τὸν ἀποτρόπαιον αὐτοῦ χαρακτῆρα· χωρὶς νὰ παραλλάξῃ ὁ σκοπός, ὁ ἔρωτος ἐκεῖνος δὲν ἐξέδηλοῦτο πλέον πρὸς μικράν καὶ ἀδατῆ παιδίσκην, ἀλλὰ πρὸς νεάνίδα ἀστράπτουσαν ὑπὸ καλλονῆς προκλητικῆς καὶ δικαιολογούσης πάντα πόθον, δυναμένην νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν παρήγε, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προτιμήσῃ τοῦτον ἐκεῖνον, ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν ἀνδρῶν. Οὕτω μικρὸν κατὰ

μικρὸν ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀστεριάδου ἐγένετο ἀνεκτός, ἐρρίζουτο, ἐνεδυναμοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐνέπνεε τὴν προτέραν βδελυγμίαν καὶ ἀποστροφὴν. Συνέβαινε τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι συνέβαινε εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Λέοντος γινώριζομεν πῶς μετεβλήθη αἰφνης τὸ ἥρεμον ἐκεῖνο καὶ ἀδελφικὸν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο πρὸς τὴν ἄλλοτε παῖδα ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀμ' ὡς ἡ παῖς ηὔξησεν εἰς γυναῖκα.

Ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσία τοῦ Λέοντος ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸ πεδῖον τῶν ἐρώτων εἰς τὸν Κρίτων. Ἐξηκολούθει τὰς τολμηρὰς ἐκδρομὰς εἰς Πατησίους, τὴν ἡκολούθει αὐθαδέστερον καθ' ὁδόν, τῇ ἀπέτεινε πάντοτε σὺν τῷ χαιρετισμῷ καὶ δελεαστικὰς τινὰς λέξεις, καὶ ποτε μάλιστα, συναντήσας αὐτὴν ἔφιππον μετὰ τοῦ κυρίου Ροδίου πατρός, μὲ ὀλίγας μελιτώδεις φιλοφρονήσεις, ἀνεπιδέκτους ἀντιρρήσεως, κατώρθωσε νὰ προσληφθῆ εἰς τὴν συνοδίαν, ἔφιππος κατὰ τύχην καὶ αὐτός. Ἄλλ' ἀπηλπύσθη σχεδὸν ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ κόρη εἰς τοὺς ὑπαινηγμούς τοῦ ἀπῆντα ἀφελῶς, ἐπὶ τῆς πρώτης φανερᾶς ἐνοίας τῶν λόγων του, ὡς νὰ μὴ εἶχον καὶ δευτέραν ὑποκειρομένην. Ἄλλην φορὰν, μετὰ τὴν ἱππασίαν, νοήσας μόνην τὴν Βασιλικὴν ἐν τῷ κήπῳ, διεσκέλισεν ὁ τολμηρὸς τὸν τοῖχον καὶ εὔρεθι ἐνώπιόν τῆς· ἐπωρεληθείς τῆς ἐκπλήξεως, ὄρμησε, τὴν ἐνηγκαλίσθη παράφορος καὶ κατέπνιξε διὰ τῶν φιλημάτων του τὴν κραυγὴν τῆς νεάνιδος· τὸ θράσος του θὰ εἶχεν ἴσως σοβαρὰς συνεπείας, — καθ' ὅσον μάλιστα ἐκτεθαμβημένη ἐκείνη ἦτο ἀνίκανος εἰς ἀντίστασιν — ἐὰν βήματα ἠγήσαντα ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων κιστρίων φύλλων τοῦ φθινοπώρου, δὲν τον ἠνάγκαζον ν' ἀπέλθῃ ταχύς. Ἡ Βασιλικὴ ἀπέκρουσε τὸ γεγονός· ἐφοβεῖτο ἄρα γε τὰ σκάνδαλα; συνεστέλλετο εἰς τὴν ἐκδιήγησιν τῆς τοιαύτης σκηνης; εἶνε ἄδηλον τὸ αἴτιον· ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη νεανὶς εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὡς ἐξ ἐμφύτου, θὰ ἐτήρη σιγὴν.

Γαργαλισθεὶς ὁ Κρίτων ἐκ τῆς ἀνεπίστου ἐκείνης ἀπολαύσεως, συνέλαβε πολλὰ ὅμοια σχέδια. Ἀλλὰ—ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς τὸν καταστρώνοντα σχέδια κατόπιν εὐτυχούς ἀλλ' ἀπροόπτου ἀποφάσεως—τοῦτο τῷ ἐφαίνετο τολμηρὸν, ἐκεῖνο μέχρι γελοίου ῥομαντικόν, τὸ ἄλλο ἀκατόρθωτον, καὶ οὕτω παρήρηχο το ἡρόνος ἀνευ νέας προσπελάσεως. Ὁ ἔρωσ του ἐν τούτοις ηὔξανε καὶ ἡ ὄρεξις ἐκορυφοῦτο· ἔμμενεν ἄγρυπνος ἐν ἐρωτικῇ παραφορᾷ καὶ βασιανὴ νύκτας ὀλοκλήρους, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν συνέβαινε εἰς τὸν Κρίτωναν.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἔλευσις τοῦ Λέοντος τὸν ἠνάγκασε νὰ περιστείλῃ τὰς ἐνεργείας του, καταληφθέντα ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ ἀπελπισμοῦ. Μαντεύων ἀσφαλῶς τὴν τροπὴν τοῦ παλαιοῦ ἔρωτος, ἐφαινόζετο τὰς νύκτας, τὰς ὁποίας διήρηχο παρὰ τῇ Βασιλικῇ ὁ Λέων, καὶ ἔφρισεν. Ἦξευρεν ὅτι ὁ φίλος του δὲν θὰ ἐσέβετο ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀγνοῖαν καὶ

τὴν παρθενίαν· ἐνώπιον δὲ τοῦ οἰκείου, τοῦ εὐεργέτου, τοῦ ἐπιδόξου μνηστῆρος, τί ἤλιπεν αὐτὸς ὁ ὄθνεϊος καὶ παρείσακτος; Βραδύτερον, ὅταν ὁ Λέων ἀπετόλμησε νὰ διηγηθῆ εἰς τοὺς φίλους του τὰ ἐρωτικά του ἄθλα, καὶ νὰ πιστοποιήσῃ ὅ,τι ὑπώπτευν ὁ ἀτυχῆς Ἀστεριάδης, ἐμάνη οὗτος ὑπὸ λύσσης, καὶ ἔδηξε τὰς σάρκας του καὶ ἤφρισε καὶ ἔκλαυσεν. Ἀφεύκτως θὰ τον κατέβαλλεν ἡ ὄρμη τοῦ πάθους· πλὴν τὸν παρηγόρησε πειστικῶς ὁ Καλάτος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξεμυστηρεύθη τοὺς πόνους καὶ τὰς αγωνίας του, διαβεβαιῶν ὅτι ἀντὶ νὰ φοβῆται, μᾶλλον ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τῆν καλὴν ἀρχὴν.

— Τώρα ὄχι μόνον σὺ ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι εἰμπορεῖ νὰ ἐλπίζουν, προσέθηκεν ὁ καταχθόνιος Κεφαλλὴν· ἅμα βλέπεις τὸν Λέοντα τόσο ὕλικόν καὶ τόσο ἀπληστον, νὰ ἤσαι βέβαιος ὅτι γρήγορα θὰ τὴν βαρεθῆ. Ἐπειτα, εἰμπορεῖ νὰ γαπαῖ αἰωνίως ὅπως ἀγαποῦσε μίαν κόρην, τὴν ὁποῖαν ἐκθέτει εἰς τοὺς φίλους του μέτας αἰσχροτέρας διηγήσεις;

Ὁ Καλάτος εἶχε δίκαιον. Ὁ Ἀστεριάδης τὸ ἀνεγνώρισεν καὶ ἤλιπεν ἐκ νέου ἀναθαρήσας.

Πλὴν ὁ Λέων Ρόδιος δὲν ἐκορέσθη εἰσέτι ἐκπνέων νυχθήμερον παρὰ τῇ Βασιλικῇ, ἀλλ' ἀφεύκτως θὰ ἐκορέννυτο. Ἐτρωγεν ἐν ἀπολαύσει μετὰ τὴς ἀπληστίας, ὥστε ταχέως θ' ἀπέλιπεν ἡ ὄρεξις· ὁ δ' ἔρωσ εἶνε τὸ μόνον φαγητὸν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐφαρμόζεται τό : en mangeant vient l'appetit. Ἐν τούτοις διήλθεν ἡμέρας εὐτυχιστάτας περὶ τὰς δέκα πέντε ἐν τῇ ἐπαύλει τῶν Πατησίων. Ἀνωμολόγησε καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἡ τρυφὴ τοῦ ἐρωτικοῦ του δεκαπενθήμερον, ὡς το ἀπεκάλει, ἐδύνατο νὰ ἰσοφαρῖση θλίψεις καὶ αγωνίας ζωῆς ὀλοκλήρου. Ἀλλὰ τὸ ἐνοσίειον τῆς ἐπαύλεως — ξένης ἀπὸ τῶν ἐν Παρισίοις δακνηρῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ Λέοντος — ἔληξε, καὶ ἡ Βασιλικὴ μετὰ τῆς κυρίας Δυβὰλ ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν. Μετὰ τοῦ θαληγήτρου τῆς ἐξοχῆς, ὁ εἰδυλλιακὸς ἔρωσ ἀπεγυμνώθη, ἔλεγε, τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ μυστηρίου του· ἐγένετο κοινὸς ἔρωσ, ταχὺ ἐπακολούθημα ἔχων τὸν κόρον. Ἐν τῇ κομψῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ἔνθα μετώκισεν ἡ νεανὶς, ὁ Λέων ἐξηκολούθει θεραπεύων τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον· ἀλλὰ ταχέως ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ ἡδονὴ, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ἐν αὐτῷ, δὲν ὑπερεῖχε κατὰ πολὺ τῆς ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ, οὐχὶ μακρὰν τῆς οἰκίας τῆς μνηστῆς του. . . Ταχέως ἡ Βασιλικὴ μόνη μέχρι τοῦδε, ἐγένετο μία τῶν πολλῶν. Φεῦ, ὁ κόρος ! ὁ ἰσχυρότερος παράγων τῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου δυστυχίας τοῦ ἀνθρώπου. . .

Ἦρχισαν οἱ μετὰ τῶν φίλων συζητήσεις. Τὸν Λέοντα, καταταχθέντα ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπηρετήσῃ ἐν ἔτος ἐπὶ πλέον ὡς καθυστερούμενος, ἐθάρσυνεν ἤδη ἡ στρατιωτικὴ στολή, ἡ μεταβάλλουσα τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς τρόπους αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου !

Ἐξετραχύνετο μέχρις ἀναιδείας, διηγούμενος ὑπὸ τοὺς ἀτμούς τοῦ ζύθου ἢ τοῦ ρητινίτου τοὺς μετὰ τῆς Βασιλικῆς ἔρωτας, καὶ καθιστῶν ἀντικείμενον ἐλευθεριαζούσης συνδιαλέξεως τὴν νεάνίδα, δι' ἣν ἄλλοτε τὸν καθίστα ἐκμανῆ ἐν μόνον ὑπόβλεμμα ! Ἐμειδία ἐκ τῆς χαρᾶς ὁ Καλάτος ἀκούων, καὶ ἐπάτει ὑπὸ τὴν τράπεζαν τὸν πόδα τοῦ Ἀστεριάδου ὁσάκις ἐτύγγανε παρών. Ὁ ἀτυχῆς νέος ἠκροῶτο μετὰ μυχιῶν σπαραγμῶν τὰς διηγήσεις ἐκεῖνας ὡχρὸς καὶ σιωπηλός· τοῦτο δὲν ἐθάρσυνε νὰ ποδώσῃ εἰς ἄλλην αἰτίαν ὁ Λέων καὶ ἐσπέραν τινὰ τῷ εἶπε :

— Καῦμένη Κρίτων ! μὴν εἰσαι τόσῳ ψυχρὸς γιατί δὲν εἰμπορῶ νὰ σε βλέπω. Ἡ αἰτία πάσης διαφορᾶς μεταξύ μας, νομίζω ὅτι ἐξέλιπε πλέον· σὲ βεβαιῶ ὅτι τὰ ἐλπισμόνησα ὄλα. . .

— Κ' ἐγώ. . . δὲν ἔχω τίποτα μαζί σου ! ἀπήντησεν ὁ Κρίτων, ἐν ᾧ διέστειλε τὰ χεῖλη του βεβιασμένον μειδίημα.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Καλάτος ἐφιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς του :

— Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι σὺ θὰ ἤσαι ὁ διάδοχος . . . μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ μάλιστα.

Ἴσως ἦτο ὑπερβολικὸς ὁ Κεφαλλὴν ἐν τῇ προφητείᾳ του· ἀλλ' ἦτο βέβαιον ἐπίσης ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπληροῦντο τῆς ἐπιδόξου κυρίας Ροδίου τὰ ὄνειρα.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς νέας ταύτης φάσεως τῶν πραγμάτων, τῆς τῶσον εὐέλπιδος, ἐνεθάρρουν τὸν Ἀστεριάδην καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ἐγκατάστασις· Ἀπέναντι τῆς οἰκίας τῆς Βασιλικῆς — διορόφου οἰκίας, τῆς κομψοτέρας, ἴσως ἦν εἶχε νὰ ἐπιδειξῆ ἡ ὁδὸς — κατῴκει ὁ κύριος Νικήτας, ὑπουργικὸς γραμματεὺς, ἀνήκων εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν, ἀλλὰ καλλιερῶν σχέσεις πολλὰς, κοινωνικὸς καὶ φιλόσοφος. Ὁ Ἀστεριάδης, φίλος στενὸς τῆς κυρίας Νικήτας, συμπολίτιδος του, ἐσύχναζεν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γραμματέως, πρὸ πάντων ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἤλιπεν εἰς ἀναβαθίων ὅτι ἐκ τῶν ταπεινῶν παραθύρων τῆς μικρᾶς αἰθούσης θὰ ἔβλεπεν ἀπέναντι τὴν ἀγαπημένην νεάνίδα, εἴτε μετὰ τῶν μεταξίνων παραπετασμάτων τῶν ὑψηλῶν τῆς παραθύρων, εἴτε ἐν τῷ κομψῷ δώματι, δρέπουσαν ἢ ποτίζουσαν τὰ προσφιλεῖ τῆς ἀνθη. Οἱ ἐντιμοὶ οἰκοδεσπόται οὐδέποτε ἐτόλμησαν νὰ παρεξηγήσωσι τὰς συχνὰς καὶ μακρὰς ἐπισκέψεις τοῦ Κρίτωνος. Ἡ κυρία Νικήτας ἀφ' ἑνὸς εἶχεν ὑπερβῆ τὴν ἐρωτικὴν ἠλικίαν, τὴν δὲ Βασιλικὴν ἀφ' ἐτέρου, τὴν ἐπίδοξον μνηστὴν τοῦ Ροδίου, ἐθεώρουν ἄτρωτον καὶ ἀπρόσβλητον, καὶ ἔτασσον ὑπεράνω πάσης ὑπονοίας καὶ παντός ὀπισθοβούλου σκοποῦ. Τὴν ὑπηρετρίαν τῶν μόνον, θελιτικὴν δεκαεπταετίδα μελαγχροινήν, ἐδύνατο νὰ θεωρήσωσιν εὐλόγως ὡς το αἴτιον τῆς ζωηρᾶς ἐκείνης ἔλξεως· ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἡ περὶ τὰς ὑπηρετίας φροντίς εἶνε πολὺ παρημελημένη.

Ἐπεται συνέχεια. ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ